

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 41.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790331008/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

hvad der var Meningen deraf. Felix lo, jeg med. Flint saae lidt paa os og slog saa ind med. Leende gik vi afsted til Bulen. Vi kom igjennem flere Gader, som jeg ikke gjorde mig den Uleilighed at lægge Mærke til, da jeg førte en meget interessant Conversation med Felix. Endelig standsede vi, og traadte gjennem en lav Forstue ind i et Værelse, der var saa opfyldt med Tobaksrøg, at det bogstavelig var mig umuligt at see fra den ene Ende til den anden. Smaa Borde stode rundt omkring, og vi satte os ved eet af dem. Den qvælende Tobaksrøg blev stærkere og stærkere! Jeg befandt mig meget ilde. Imidlertid styrkedes jeg dog lidt, da jeg fik mig en Kop Kaffe, og paa Felix's Bemærkning, at Tobaksrøg aldrig generer, naar man selv ryger, tændte jeg mig en Cigar, og saae mig nu omkring. Lidt fra os sad en fem, sex Mennesker ved en Bolle Punsch, og talte meget høit. Flint blandede sig i deres Samtale, og der blev megen Munterhed; men hvad der undrede mig var, at han fortalte dem, at han var Skorsteensfeiersvend. Jeg grundede lidt derpaa og spurgte Felix, hvorfor han troede at vor Ven var fremkommet med denne Usandhed; han svarede imidlertid ikke, men gav sig i det Sted til at holde en Tale til Forsamlingen, som morede uendelig.

Er han ogsaa Skorsteensfeiersvend? spurgte en af Selskabet.

Nei, Knapmager dito, svarede Felix.

Jeg er Stolemagersvend, sagde den Forrige; skal vi saa drikke Dus?

Til min Forbauselse saae jeg at det skete.

Og den tredie Herre? spurgte Stolemagersvenden.

Jeg er Student, svarede jeg hurtigt, inden mine Ledsagere kunde faae Tid at ophitte noget; men, tilføiede jeg, da jeg tænkte at det var bedst at tude med de Ulve, man var iblandt, men jeg har beskæftiget mig meget med de Spørgsmaal, som den nyere Tid har opkastet om Forholdet mellem Capitalisten og Arbeideren.

Hvad for en Sludder? afbrød Stolemagersvenden mig.

Jeg lod som jeg ikke bemærkede denne upassende Afbrydelse og vedblev:

Jeg antager som givet, at De alle nære en særlig Interesse derfor; og da Erfaringen desværre lærer os, hvorledes en feilagtig Forklaring af hine Forhold alt for let bringer Arbeideren ind paa den farlige og ikke noksom fordømmelige Communisme, saa føler jeg mig stærkt opfordret til at fremsætte mine Meninger derom, for saaledes at bidrage mit til, at denne Kreds af Arbeidere, iblandt hvilke Tilfældet har bragt mig –

Maaskee det nu var det Sundeste, at De holdt Kjæft, afbrød Stolemageren mig igjen, og gik henimod mig. Denne Gang kunde jeg umuligt fortsætte, thi ikke at tale om den ubehagelige Nærhed, hvori han bragte sin Haand til min Næse, og som tilstrækkeligt maatte have fraraadet mig det, gav han mig ikke engang Tid dertil. Han spurgte:

Hvem er det, De kalder for Arbejder? er det kanske mig? – Nei, jeg er Svend, vedblev han paa mit bekræftende Svar; jeg er Stolemagersvend, seer De det; jeg er zunftig, veed De hvad det vil sige? jeg gjør fjorten Dage med min Mester, og Djæveln – bandede han – om han kan sige mig op paa en ringere Tid; seer De det. Og kom nu ikke her og skjæld mig ud for Arbeidsmand, eller jeg skal lære Dem Grusen og saa kan det ikke hjælpe noget om min Ven Knapmagersvendens ogsaa er Deres Ven.

Jeg saa foragteligt til ham, idet jeg forklarede, at det ingenlunde havde været min Hensigt at fornærme, at jeg brugte det collective »Arbejder,« ene fordi dette Ord betegnede alle dem, der erstatte Mangelen af Capital ved Arbeidskraft; og at det var fuldkommen ligegyldigt om de arbeidede paa længere Tids Accord eller for Dagløn –

Det er Løgn; og nu skal han have Prygl, udbød Stolemagersvendens og foer op. Felix lagde sig imellem og sagde:

Men det er jo min Ven.

Han skal alligevel have Prygl, erklærede Svenden og trængte ind paa mig. De andre reiste sig, Verten kom til, og der blev discuteret meget heftigt for og imod, om jeg skulde have Prygl eller ei. Men jeg blev staaende roligt, og sagde til Verten:

Jeg erindrer Dem om, at dette er et Overfald, og tager Dem til Vidne.

Nei, vi skal ingen Vidne have, sagde Verten, og i det Samme følte jeg et stærkt Slag i Ansigtet, saa Ilden gnistrede for mine Øine. Der blev en stor Hurlumhei, og endelig stod jeg paa Gaden tilligemed Flint og Felix.

Hvorledes det nu videre gik, erindrer jeg ikke; thi min retmæssige Vrede over Vertens aldeles ulovmedholdelige Fremgangsmaade beskæftigede mine Tanker, saa det er mig umuligt med Bestemthed at opgive, hvilken Vei vi gik hjem, eller hvor jeg skiltes fra mine Ledsagere.